

ρίσθη εἰς τὰς φυλακάς. Ἀφοῦ τὸν ἀφῆκε 5—6 ἡμέρας διὰ νὰ σωφρονισθῇ, ὁ παῖς τὸν προσκαλεῖ αὖθις καὶ τῷ παρουσιάζει τὴν ἀπόδειξιν, συγχρόνως δὲ τῷ ἐγγχειρίζει 10 λίρας. Ἡ φυλακίσις ἔφερε τὰ ἀποτελέσματα της· ὁ ἀρχιτεχνίτης φοβηθεὶς νέαν τιμωρίαν, ἐθεώρησε καλὸν νὰ λάβῃ τὰς 10 λίρ. καὶ νὰ υπογράψῃ τὴν ἀπόδειξιν. Καὶ τὸ ὑπόλοιπον μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν καὶ τῶν ἐξόδων ἔμεινεν εἰς ὄφελος τοῦ Σάββα πασᾶ. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι καὶ σήμερον ἀπαράλλακτα συμβαίνουνσιν ἀφοῦ, ἐνῷ χάριν τῆς συγκοινωνίας δαπανῶνται ποσὰ ὑπερόγκᾳ, οἱ ἄνθρωποι κινδυνεύουσι κατὰ πᾶσαν ὥραν νὰ καταστραφῶσιν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ νὰ πνιγῶσιν εἰς τοὺς ποταμούς.

(Ἐπειτα τότ' ἔλος)

Κύδων.

ΕΥΛΟΓΙΑ, ΕΥΛΟΓΙΑ

(Εἰδικὸς ἀνταποκριτοῦ μας)

Σπάρτη, 12 Αὐγούστου

Ἐν τῷ πλησίον τῆς Σπάρτης χωρίῳ **Ἀναδρυτῶ** κατοικουμένῳ ὑπὸ 800 σχεδὸν ψυχῶν, ὅλαι αἱ οἰκίαι ἐδέχθησαν τὴν ἐπίσκεψιν τῆς ἀπαισίας νόσου, ἐν πολλαῖς δ' ἐξ αὐτῶν ἀριθμοῦνται καὶ πλείοτερα τῶν δύο κρουσμάτων. Καὶ ὅταν ἀνκλογισθῇ τις ὅτι αἱ ἐλληνικαὶ καλύβαι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ δύο ἢ ἐνίστε καὶ ἐξ ἐνὸς σύγκεινται δωματίου καὶ φαντασθῇ ἐκεῖ ἐν ἐνὶ δωματίῳ μὴ ἀεριζομένῳ ἐπιθανάτους, θανόντας, μὴ προσβληθέντας ἔτι ὑπὸ τῆς νόσου ὅλους μαζῇ ἀναπνέοντας τὰ αὐτὰ μόρια μεμολυσμένης ἀτμοσφαίρας, θέλει ἔχει τὴν πένθιμον καὶ φρικτὴν εἰκόνα τῶν πλείστων οἰκῶν, τῶν χθὲς ἔτι ἀντηχοῦντων ὑπὸ τῶν εὐθύμων

γελῶτων ροδοπαρεῖων ἀγγέλων, ἐκ τῆς φωνῆς εὐτυχοῦς πατρὸς καὶ τοῦ μειδιάματος καὶ τῶν θαυσιῶν φιλοστόργου μητρὸς, καὶ σήμερον μὴ ἐμπερικλειόντων εἰμὴ ἐπιθανάτους, ὀλοφυρομένους καὶ μὴ ἀντηχοῦντων ἐξ ἄλλου ἄσματος εἰμὴ ὑπὸ ἐπικηδείων θρήνων καὶ ὀδυρμῶν.

Ἐδῶ βλέπει τις τὴν μόνην ἐξ ὅλης τῆς οἰκογενείας μὴ προσβληθεῖσαν γυναῖκα κάτωχρον, μὲ μελανοὺς ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς κύκλους, μὴ δυναμένην πλέον νὰ ἀνθῇ διότι ἐπὶ μίαν ὅλην ἐβδομάδα ἡγρύπνησε παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀποθανόντος συζύγου της, ἥδη δὲ ἐπὶ τῆς τοῦ θανάτου κλίνης εὐρίσκονται δύο ἀγγελόμορφα τέκνα της. Καὶ ἐκεῖ θὰ θαυμάσετε τὴν φιλοστοργίαν τῆς μητρὸς, ἥτις δαμάζουσα καὶ τὴν φύσιν αὐτὴν, μένει ἄπνους, δὲν τρώγει, καὶ μὴ φοβουμένη τίποτε δι' ἑαυτὴν θέτει τὸν ξηρὸν μαστόν της, ἵνα θηλάσῃ τὸ τέκνον της, εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ προσκολλᾷ φρίσσοντα τὰ χεῖλη της ἐπὶ τῶν φλυκταινῶν τοῦ παραμεμορφωμένου προσώπου του· παρακάτω θὰ ἴδετε εὐλογίωντας συγκατακεκλιμένους μετ' ὀδοδῶτων σχεδὸν πτωμάτων, διότι οἱ νεκροθάπται ζητοῦσι 20 φράγκα διὰ νὰ τοὺς θάψουν, ἡ δὲ οἰκογένεια ἐξήντησε καὶ τὸν τελευταῖον ὀβολὸν τῶν ἀποταμιευμάτων, ἵνα ἀγοράσῃ φάρμακα ἢ πληρώσῃ τὸ θυλάκιον κερδοσκοποῦ ἱατροῦ, ὅστις ἠδούκησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀσθενῆ του ἐπὶ ἀντιμισθίᾳ 50! φράγκων. Οἱ γεννάδαι! Ἀλλὰ περὶ αὐτῶν κατωτέρω.

Προχωρῶν ἐν ταῖς πενήτοις ἐχούσαις τὴν ὄψιν ὁδοῖς τοῦ χωρίου συναντᾷς φέρετρον, φέρον ταινίαν, ὅστις ἄλλοτε ἦτο δρῶσερός ὡς τὰ νερά τοῦ χωριοῦ του, σήμερον δὲ εἶνε παραμεμορφωμένος ἀπὸ τὴν νόσον. Τὸ φέρετρον δὲν παρκαλοθεῖ κανεῖς, διότι οἱ συγγενεῖς φοβοῦνται καὶ ὁ ἱερεὺς δὲν ἔμπορεῖ (ὡς λέγει).

Τετέλεσται, τὸ γελῶν χωρίον μὲ τὰ ὀλοπράσινα δένδρα του, μὲ τὰ ὀφιοειδῆ ρυάκια του, μὲ τὰς πορτοκαλλέας του,

119 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 119

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 547)

— Μάλιστα, μάλιστα, μάλιστα.

Πάντες ἐκάθισαν, ἐκτὸς τοῦ κ. Λαγγάρδ, ὅστις ἔμεινεν ὀρθὸς στηρίζων τὴν ράχιν ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς ἐστίας.

ΚΓ'

ΤΟ ΓΕΥΜΑ

Ὁ μαρκήτιος βλέπων ὅτι οἱ ἀκροαταὶ αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχοντες προσηλωμένους ἐπ' αὐτοῦ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ τὸν ἀκούσωσιν, ἤρξατο νὰ διηγῆται.

Καὶ διηγῆται ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ βαρόνου Δεσιμαίζ, τὴν ὁποίαν γνωρίζομεν ἤδη.

Τὸ θηρίον, ὅπερ διέπραξε τὰ ἀκατανόμαστα ταῦτα ἐγκλήματα ζῇ ἀκόμη; ἠρώτησε μετὰ τὸ τέλος τῆς διηγήσεως ὁ κ. Βιολαίν.

— Μάλιστα, κύριε κόμη.

— Ὁ προστάτης τοῦ Λυκογιάννη θὰ τὸν ἐκδικηθῇ;

— Ἴσως.

— Ἡ περιουσία τοῦ πατρὸς του θὰ τῷ ἀποδοθῇ;

— Ἐλπίζω, κύριε κόμη.

— Γνωρίζετε τὸ ὄνομά του· διατί δὲν φέρει αὐτό;

— Διότι ἐνόμισα ὅτι πρέπει νὰ περιμείνω. Ἀλλὰ μεθ' αὐτοῦ, ἐσπέρας, κύριε κόμη, τὸ ὄνομα τοῦ προστατευομένου μου θ' ἀντηχήσῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ κ. Πέδρο Κάστορα.

— Κυριοί, εἶπεν ὁ βραζιλιανός, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς εὐκαιρίας, μετὰ τοὺς λόγους τοῦ κ. Λαγγάρδ, νὰ παρακαλέσω ὑμᾶς, ὅπως εὐαρεστηθῆτε νὰ δεχθῆτε τὴν πρόσκλησίν μου νὰ ἔλθητε νὰ δειπνήσητε εἰς τὸν οἶκόν μου τὴν ἐβδόμην ὥραν.

Ἡ πρόσκλησις ὁμοφώνως ἐγένετο δεκτή.

— Κύριε Λαγγάρδ, ὑπέλαβεν ὁ κόμης Μωριέν, μίαν ἐρώτησιν ἀκόμη, ἂν δὲν μ' εὐρίσκετε πολὺ ἀδιάκριτον.

— Λέγετε, κύριε κόμη.

— Ἐπράξατε πολλὰ ὑπὲρ τοῦ Λυκογιάννη· ἂν ἠδύνασθε νὰ τῷ ἀποδώσητε τὴν μητέρα του;

— Θὰ τοῦ τὴν ἀποδώσω, κύριε κόμη.

— Δυστυχῶς...

— Λοιπὸν, κύριε κόμη;

— Εἶναι παράφρων!

— Οὐχί, κύριε κόμη, οὐχί! Ὡς ἐκ θαύματος ὁ Θεὸς ἀπέδωκε τὸ λογικὸν εἰς τὴν μητέρα τοῦ Λυκογιάννη.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἀνεψύχθη, εἰς

καί τας λεμονέας του, προσέλαβεν ὄψιν κατηφῇ καί πένθιμον καί αὐτά τὰ μῦρα τῶν λουλουδιῶν του ἔχασαν πᾶν θέλγητρον.

Καί τώρα θά περιμένετε βέβαια ὅλοι σας ν' ἀκούσετε ὅτι ἐστάλησαν ἱατροὶ καὶ δαμαλὶς καὶ φάρμακα καὶ ἀποσπάσματα, ἵνα ἐμποδισθῇ τὸ κακόν, ἵνα ἐνσταλαχθῶσιν ὀλίγαι σταγόνες βαλσάμου εἰς τὰς δυστυχεῖς ἐκείνας καρδίας! Ἀλλὰ ἐλησμονήσατε δεῖλαι οὗτοι εὐρίσκεσθε ἐν Ἑλλάδι, ὅτι πρωθυπουργεῖ ὁ σὶρ Τρικούπης, ὅτι ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν εἶνε ὁ ἀφέντης, ὅτι νομάρχης εἶνε ὁ κ. Πλαστήρας, ὅτι δήμαρχος εἶνε ὁ κ. Λεώπουλος, ὅτι οἱ βουλευταὶ ἐργάζονται διὰ τὰ ρουσφέτια τῶν κτλ. Ἄν τὰ ἐλησμονήσατε ὅλα αὐτά, σὰς τὰ ὑπενθυμίζομεν.

Καί διὰ νὰ μὴ ἀσεβήσωμεν πρὸς τὰς ἐξωργισμένας σκιάς τῶν θυμάτων τῆς ἀναληγσίας τοῦ ἀρμοδίου νομάρχου, ἀνακαλοῦμεν τοὺς οὗς ἐν προηγουμένῃ πρὸς τὸ «Μη Χάνεσα» ἐπιστολῇ μας ὑπὲρ αὐτοῦ ἐξεφέραμεν καλῇ τῇ πίστει ἐπαίνους, καὶ ἀντ' αὐτῶν ρίπτομεν ἐπὶ τῆς φιλοσοφείας κεφαλῆς του τοὺς θρήνους τῶν ὀλοφυρομένων μιτέρων, ἀδελφῶν, συζύγων, πατέρων, τέκνων. Καί διὰ νὰ μουρμουρίζομεν αἰωνίως, καί διὰ νὰ μὴ ἔχωμεν ποτὲ τὴν εὐτυχίαν ν' ἀναφέρωμεν καὶ μίαν πράξιν ὑπὸ τῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ καθήκοντος, οἱ Ἀσκληπιάδαι τῆς Σπάρτης, ζηλώσαντες τὴν δοξάν τῶν ἐν Σύρῳ συναδέλφων τῶν, ἀρνούνται νὰ ἐπισκεφθῶσι τοὺς εὐλογώμεντας, ἢ κατηγορηματικώτατα λέγοντες τὸ ἀπαισιῶς ἤχοῦν εἰς τὰ ὦτα τῶν ἐρχομένων νὰ ζητήσωσι τὴν βοήθειάν των: δὲν μπορῶ νάρθω, ἢ ζητούντες ἀμοιβὴν τόσον μεγάλην, ὥστε οὔτε ὁ Ρότσιλδ δὲν πιστεύομεν νὰ τοὺς ἐπερνε. Καί οἱ ἄνθρωποι κερδοσκοποῦντες ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν ὁμοίων των, τῶν ἀδελφῶν των, γίνονται ριψάσπιδες τοῦ καθήκοντος ἐν τῇ πόλει, ἐν ἣ οἱ πρόγονοί μας τοὺς ριψάσπιδας τῶν μαχῶν ἐθεώρουν ἀτίμους. Καί περὶ αὐτῶν λοιπὸν τί θέλετε νὰ σὰς εἴπωμεν;

Θέλετε νὰ τοὺς παρακινήσωμεν νὰ μεταβάλωσι διαγωγὴν; Ἀνωφελές. Ἀφοῦ ἡ ὥς γρανίτης σκληρὰ καρδιά των δὲν συνεκινήθη ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς ὀλοφυρμούς των πασχόντων, ἀφοῦ δὲν ἐνόμισαν ἄξιον τοῦ ἑαυτοῦ των νὰ παρηγορήσωσι μερικὰς ὑπάρξεις, ἄρα ἡμεῖς μὲ τὰ λόγια τί θὰ ἐκίναμε; Τίποτε.

Καί τελειώνομεν μὲ μίαν ἀπαιτήσιν ἣν ἔχομεν ἀπὸ τὸν κ. Λομβάρδον, νὰ μᾶς ἀλλάξῃ τὸν νομάρχην, ἃν ἡ καρδιά του ἦνε ἀπὸ αἷμα καὶ σάρκα, καὶ ὅχι ἀπὸ βύρσαν, ὅπως ἡ τῶν ἱατρῶν μας. Περιμένομεν.

Ταῦτες

Ο ΔΗΜΙΟΣ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ

Ἐσχάτως τὸ παλάτιον τοῦ Οὐεστμίνστερ ἐτιμήθη ὑπὸ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ ἥρωος τῆς ἡμέρας Οὐίλλιαμ Μαρβόου, τοῦ δῆμιου. Ἀπὸ τοῦ τελευταίου τοῦ ἐγκλήματος ἐν Δούρχαμ, ὁ Μαρβόου τὸν ὁποῖον ὤφειλον νὰ διώκουν ὡς ἀνίκανον ὑπρέτην, ἀπέβη ἐν Λονδίῳ πρόσωπον τοῦ συρμοῦ. Ἀφοῦ κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του, ἐν τῇ βουλῇ τῶν Λόρδων, ὠδηγήθη εἰς τὸ θεωρεῖον τῶν ξένων, ὁ δῆμιος μετέβη εἰς τὰ θεωρεῖα τῆς βουλῆς τῶν Κοινοτήτων, ὅθεν ἐπέρασεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ προέδρου. Ἐπὶ τοῦ χάρτου τῆς βουλῆς τῶν Λόρδων ἡ παράδοξος αὕτη προσωπικότης ἐχάριζε τὰ αὐτογράφα του, μετὰ τῆς κάρτας του. Γνωστὸν ὅτι ἡ Ἀγγλία εἶναι ἡ εὐλογημένη χώρα τῆς ἐκκεντρικότητος, ἀλλ' ἡ συμπαθητικὴ ὑποδοχὴ, ἡ γενομένη ὑπὸ τοῦ Κοινοβουλίου πρὸς τὸν δῆμιον, ὑπερβαίνει πᾶσαν ἐκκεντρικότητα, εἶνε καθαρὰ τρέλλα, μυσαρὰ παραφροσύνη, τῆς ὁποίας οὐδὲν παράδειγμα ὑπάρχει εἰς οὐδεμίαν χώραν τοῦ κόσμου.

Αἱ συνεδριάσεις τοῦ Κοινοβουλίου εἶνε κατὰ τὰ νόμιμα μυστικά, καὶ πᾶν μέλος δύναται ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἐξώσιν

δὲ ὑπρέτης εἰσελθὼν ἐπλησίασε τὸν μαρκήσιον καὶ ὠμίλησεν αὐτῷ χαμηλοφώνως.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, μοὶ ἀγγέλλουσιν ὅτι ὁ προστατευόμενός μου ἐπανῆλθεν.

Ἐπειτα ἀπευθυνόμενος εἰς τὸν ὑπρέτην.

— Εὐαρεστήητε νὰ εἴπητε εἰς τὸν Λυκογιάννην ὅτι τὸν ἀναμένομεν, εἶπε.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ Λυκογιάννης ἐνεφανίσθη κρατῶν τὸν πῖλον ἣν ἐνδεδυμένος κατὰ τὸν τελευταῖον συρμόν.

Βεβαίως ἂν δὲν εἶχον προειδοποιηθῇ ἐκεῖνοι τῶν προσκεκλημένων, οἵτινες δὲν εἶχον ἴδῃ ποτὲ τὸν Λυκογιάννην, δὲν θὰ ἐπίστευον ὅτι ὁ κομψὸς οὗτος νεανίας, ὁ διακεκριμένος, ἔχων τὴν φυσικὴν γαμψότητα, τὸ μεδίαμα χάριεν, τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις γλυκύτητος καὶ ἀγαθότητος, ἦν ὁ ἄγιος ἐκεῖνος, οὗτινος ἤκουσαν τὴν ὀδυνηρὰν καὶ συγκινητικὴν ἱστορίαν.

Βεβαίως ὁ Λυκογιάννης πολὺ εἶχε μεταβληθῇ, διότι ὁ Ραούλ δὲν τὸν ἀνεγνώρισεν, ὁ δὲ Ἰάκωβος Γρανδὲν δὲν ἀνεκάλεσεν ἀμέσως εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ τὰ χαρακτηριστικά του.

Πάντες εἶχον ἐγερθῇ καὶ ἴσταντο ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης.

Ὁ Λυκογιάννης προῦχώρησεν ἐρυθρῶν, ὀλίγον δειλὸς, ἀλλ' ἄνευ δυσκολίας.

Ὁ μαρκήσιος τῷ ἐπαρουσίασεν ἅπαντας πλὴν τοῦ Ἰακώβου Γρανδὲν, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισε καὶ ἐνηγκαλίσθησεν.

Κατόπιν δὲ ἀπῆλθον εἰς γεῦμα, ὅποτε κατὰ τὸ τέλος τοῦ δείπνου οἱ ὑπρέται εἰσάχουν πρὸς ἐκπληξιν πάντων τὸν περίφημον Γεροκάτσικα, ἐκείνασαντα σχεδὸν τὴν εἴσοδον.

— Καλημέρα τῇ συντροφίᾳ, εἶπε, ἅμα εἰσελθὼν, ἐχαιρέτησε καὶ μὲ τὴν συνήθη του ἀφέλειαν διηγῆθη τὴν δωρεάν τὴν ὁποίαν τοῦ ἔκαμεν εἰς ἄγνωστος καὶ ὁ ἄγνωστος αὐτὸς οὐδεὶς ἄλλος ἦτο ἢ ὁ κ. Λαγγάρδ. Τοῦ ἐδώρησε εἰσόδημα 200 φράγκων καὶ χωριστὰ 10000 φράγκα μὲ τὰ ὁποῖα ἠγόρασε ἓνα χωράφι τὸ ὁποῖον ἄλλοτε τοῦ ἀνῆκε, καὶ τώρα ὁ Γεροκάτσικας ὅστις ἄλλοτε ἐπῆτει, τώρα δίδει εἰς ἄλλους ἐλεημοσύνην.

ΚΑ

Ο ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ Ο ΥΙΟΣ

Χωρὶς νὰ παρακληθῇ ὁ Γεροκάτσικας κατέλαβε τὴν ἐτοιμασθεῖσαν δι' αὐτὸν θέσιν ἐν τῇ τραπέζῃ μετὰ τοῦ μαρκησίου καὶ τοῦ κόμητος Βιολαῖν, καὶ τὸ διακοπὴν γεύμα ἔληξε διὰ τῆς εὐθύμου διηγήσεως τοῦ νέου ἀστοῦ τοῦ Βλαϊνκούρ.

Ὁ γέρον ἐκένωσε φαιδρῶς δις τὸ πλήρες καμπανίτου ποτήριόν του, καὶ μετὰ σοβαρότητος λαβὼν τὸν καφὲν ἐπὶ τὴν σίκεραν, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι συνδαιτημόνες.

τῶν ξένων, τοὺς ὁποίους ἤθελε παρατηρήσει ἐν τινι θεωρείῳ· ἐν γένει, ὅταν εἶνε πλήρεις αἱ θέσεις, οὐδεὶς βουλευτὴς ἀμφισβῆλλει ὅτι ὑπάρχουσιν ἐν τῇ αἰθούσῃ 300—400 ἀκροαταί. Ἐν τούτοις, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, πρὸ πάντων ὅταν μεταξὺ τῶν παρευρισκομένων ἀριθμοῦνται πρίγκηπες, εἰς βουλευτὴς ἐνίσταται κατὰ τῆς παραδιάσεως τοῦ νόμου πρὸς τὸν πρόεδρον, ἐξαιτούμενος τὴν ἐξώσιν τῶν παρεισάκτων. Ὁ πρόεδρος, ἐκπεληγμένος ἐκ τῆς ἀπροσδοκίτου εἰδήσεως, ἐγείρει τὴν κεφαλὴν του, τὴν κεκαλυμμένην διὰ τῆς μεσαιωνικῆς περρούκας του, συγκατανεύει καὶ διατάσσει τὴν κένωσιν τῶν θεωρείων. Εἶνε θλιβερόν ὅτι δὲν ὠφελήθησαν τοῦ κανόνος τούτου διὰ νὰ ἐκδιώξωσι τὸν Οὐίλλιαν Μαρβίου.

Ἐν τῇ ιδιότητι τοῦ ὡς ἐπιφανοῦς προσώπου, ὁ δῆμιος δὲν ᾔδῃνατο νὰ μὴ ἔχη συνεντεύξει, μετὰ τῶν ρεπόρτερ. Ἀρκετὰ εὐπρόσitos, δὲν δεικνύει ἀνάρμοστον μεταίτητά διὰ τὴν θέσιν του. Εἶνε μέσου ἀναστήματος, ὁ κορμὸς τοῦ σώματος ὑψηλός, καὶ βραχεῖαι αἱ κνήμαί του· ἡ ὄψις του κατὰ κράτος ὁμοιάζει τὴν τῆς ἀλώπεκος, ἐν τῷ καινοτάτῳ αὐτοῦ συνόλῳ μένει νὰ σημειώσωμεν ἡ βραχίονας ἀσυμμέτρους μακροὺς καὶ χ. ρας· πλατεῖας καὶ ὀστεώδεις.

Ὅσακις ἐκτελῇ τὴν ἐργασίαν του, εἶνε ἐν ῥευμένῳ ἀτημελήτως, φέρει ὑπερμεγέθη λαιμοδέτην καὶ ἰκρὸν φοκὶλ ἀμφιδόλου λευκότητος. Ὁ διάδοχος τοῦ Κέλραφτ ἐξασκεῖ τὸ ἐπάγγελμά του ἀπὸ δεκαπενταετίας. Ἐν τῷ ἐπισκεπτηρίῳ του φέρεται ἡ λέξις ἐκτελεστής, ἐπιτήδευμα καὶ ὄχι δημοσία ὑπαλληλία, ἀνταλλαγὴν πρὸς τὸ τοῦ ὑποδηματοποιῦ, ὅπερ κατεῖχε πρότερον. Ὁ Μαρβίου εἶνε βιομήχανος· ἐνέργει ἐνεκα κλήσεως, ἀνευ ἐπισήμου χαρακτῆρος. Δὲν εἶνε ἀνεγνωρισμένος ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως, ἥτις δὲν ἐνασχολεῖται εἰς τὰς ἐκτελέσεις τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων. Εἶνε φυσικὸν εἰς βιομήχανος νὰ συσταίνῃ τὴν τέχνην του

καὶ λοιπὸν ὁ δῆμιος βεβαιώνει ὅτι ἡ κρεμάλα εἶνε τὸ καλλίτερον μέσον τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως. Διακηρύσσει ὅτι εἶνε ἔτοιμος νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν θεωρίαν του καὶ ἐνώπιον τῆς ἐπιστήμης. Διὰ τὸν Ἀγγλὸν δῆμιον ἡ λαιμητόμος εἶνε ἀτελεῖς ὄργανον· τὸ δηλητήριον καὶ ὁ ἤλεκτρισμός ὡς μέσα θανατικῆς ἐκτελέσεως, ἀτιμάζουσι, κατὰ τὴν γνώμην του, τὸν ἀγγλικὸν νόμον. Οἱ Ἀγγλοὶ ἐγκληματαῖι, ἰσχυρίζεται ὁ Μαρβίου, πρέπει ν' ἀποθνήσκωσι ὡς ἄνδρες.

Ρακοςυλλέκτης.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Πορηγορία. Ἰατρικὴ τις αὐθεντία τῆς Βιέννης, ὁ καθηγητὴς Δράσε, συμπεραίνει ἐν μακρῷ περὶ χολέρας ἀρθρῷ ὅτι ἡ χολέρα θὰ περιορισθῇ μόνον ἐν Αἰγύπτῳ, ὅτι καὶ ἐν Βηρυτῷ, ὅπου συνέβησαν κρούσματα τινα, δὲν θὰ λάβῃ χαρακτῆρα ἐπιδημικόν, ὅτι ἀφοῦ ἀπεμονώθη ἐν Αἰγύπτῳ δὲν ἔχει πλέον δυνάμεις περιοδεῖας, ὅτι ἐπομένως διὰ κάμποσον καιρὸν οἱ Εὐρωπαῖοι δυνάμεθα νὰ ὤμεν ἡσυχοὶ ἀπὸ τὸν φόβον τῆς μᾶστιγος.

Τὰ χάπια τοῦ βουλευτοῦ Μπέρ. Ὁ ἐπὶ Γαμβέττα ὑπουργὸς τῇ Παιδείας Πῶλ Μπέρ βουλευτὴς καὶ ἱατρός, ἐν τινι τῶν τελευταίων συνεδριάσεων τῆς γαλλικῆς βουλῆς, πρὶν ἀποθάνῃ ἐννοεῖται ὁ κόμης Σαμβώρ, προσκαλέσας τὸν μοναρχικὸν βουλευτὴν Μπουρζοῦ ἰδιαιτέρως τῷ εἶπε: «Ἄν καὶ δὲν εἶμαι ἐκ τοῦ κόμματός σας, ρυχ ἤττον αἰσθάνομαι βαθὺν σεβασμὸν πρὸς τὸ ἄτομον καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ κόμματος Σαμβώρ. Μετ' ἀγωνίας ἀκολουθῶ τὴν ἀσθενειάν του καὶ βλέπω ὅτι αἱ γνώμαι τῶν ἱατρῶν εἰσι διηρημέναι,

— Βεβαίως, ἔλεγε, νομίζω ὅτι θὰ συνειθίσω εἰς τὴν διαιταν ταύτην· θεῖον κρασί, κύριε Λαγγάρδ, τοῦτο τὸ κρασί εἶναι κίτρινο σὰν τ' ἄχυρο, τὸ ὅποιον ἀφρίζει καὶ λέγεται καμπανίτης. Ἡκούσα πολλάκις περὶ τοῦ κρασιοῦ τούτου, ὡς καὶ διὰ τὸν περίφημον καμπανίτην, ἀλλὰ δὲν εἶχα πῖε καὶ πρώτη φορὰ πίνω αὐτό. Ἀμ' αὐτὰ τ' ἄλλα πιστά! τὰ εὕρισκει κανεὶς ἑστὸ τραπέζι τοῦ κόμματος Βιολαῖν, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουσιν ἐκεῖ ἑστὸ τραπέζι τῶν χωρικῶν τῶν Βοσγίων.

Τὴν τετάρτην ὥραν οἱ προσκεκλημένοι τοῦ μαρκησίου ἀπεσύρθησαν, ἀφοῦ ὅλοι ἐκ νέου ὑπεσχέθησαν εἰς τὸν Πέδρο Κάστορα ὅτι θὰ μεταβῶσι τὸ Σάββατον εἰς τὸν οἶκόν του τὴν ἑκτὴν ὥραν.

Ὁ Γεροκάτσικας ἔμεινεν ὁ τελευταῖος, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν κ. Λαγγάρδ καὶ πάλιν καὶ τῷ ἀναγγεῖλῃ ὅτι πρόκειται νὰ κάμῃ μερικάς ἐπισκέψεις, τοῦθ' ὅπερ εἶπε μετὰ τόνου μυστηριώδους.

Ὁ Ραοὺλ Δεσιμαῖζ εἶχε λάβει ἀγοραῖαν ἄμαξαν καὶ διηυθύνῃ εἰς τὸ μέγαρον Δεσιμαῖζ.

Ἡ ἐκπληξὶς τοῦ βαρόνου ἰδόντος τὸν υἱὸν του ἦτο δυσάρεστος. Ἡ ἀμνηχανία αὐτοῦ ἦτο προφανής. Ἐτείνε ψυχρῶς τὴν χεῖρα εἰς τὸν Ραοὺλ. Ὁ νεανίας ἡσθάνθη εὐθὺς ὅτι διετέθη κακῶς· ὅσῳ προκατελημμένος καὶ ἂν ἦτο, ἤλπιζε νὰ τύχῃ ἄλλης ὑποδοχῆς.

— Πάτερ μου, εἶπε τεθλιμμένος, καταλαμβάνω τὴν ἐκπληξίν σας, δὲν με ἀνεμένετε· ἐπταῖσα θελήσας νὰ σὰς προξενήσω ἐκπληξίν τινα· ἔπρεπε νὰ σὰς εἰδοποιήσω διὰ γράμματος ἢ τηλεγραφήματος· λοιποῦμαι διότι δὲν ἐπραξα τοῦτο καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ με συγχωρήσετε· ἀλλὰ μήπως ἔχετε ἄλλο τι νὰ με ἐπιτιμήσετε;

— Οὐδόλως.

— Πάτερ, νομίζω ὅτι δὲν σὰς εὐχαριστεῖ διότι με εἰδετε.

— Ἐχετε λάθος, Ραοὺλ.

— Ἴσως σὰς προξενήσω ἀμνηχανίαν, σὰς στενοχωρήσω· ἀλλὰ δύναμαι νὰ μεταβῶ, ἵνα ζητήσω τὴν φιλοξενίαν εἰς τὸν φίλον μου Ἰούλιον Ἀστερ.

— Ὅχι, ἀπήντησε ζωνρῶς ὁ βαρόνος· ἡ οἰκία μου εἶναι ἱκανῶς μεγάλη, φρονῶ, ὥστε νὰ δυνήθῃς νὰ κατοικήσῃς ἐντὸς αὐτῆς. Μόνον δὲν θὰ ἔχῃς τὸ ἀρχαῖον δωμάτιόν σου. τὸ ἐν τῷ ἰσογαίῳ μέγα δωμάτιον εἶναι ὑπὸ τὴν διάθεσίν σου καὶ θὰ ἐγκατασταθῇς ἐν αὐτῷ.

— Ἀρκεῖ, πάτερ μου, νὰ ἦμαι ὑπὸ τὴν στέγην σας, καὶ ἀδιάφορον ποῦ θὰ μένω.

— Καλῶς. Πόσον καιρὸν θὰ μένης ἐν Παρισίοις;

— Πέντε ἡμέρας μόνον.

Ὁ βαρόνος ἀπεδύσατο τὴν σκληρωπότητα, σκεφθεὶς ὅτι αἱ πέντε ἡμέραι ταχέως θὰ παρέλθωσι.

— Καὶ διατί ἤλθες;

εὐχαρίστως θὰ σὰς ἔδιδα μίαν σκευασίαν ἰδικῆς μου ἐφευρέσεως, ἣτις ἔχει τὴν δύναμιν νὰ τρέφῃ, χωρὶς νὰ προκαλῇ τὴν ἐλαχίστην ἔντασιν τῶν πεπτικῶν ὀργάνων, ἀλλ' ἂν ὁ κόμης Σαμβώρ ἐχειροτέρειος ἀφοῦ ἔπαιρνε τὰ χάπια, τότε δυνατόν νὰ διεδίδετο ὅτι τὸν ἐδηλητηρίασα.

»Γιὰ τοῦτο σὰς δίδω μόνον τὴν διεύθυνσιν τοῦ φαρμακοποιοῦ, ὅστις ἔχει ἐν τῇ ἀποθήκῃ του τὸ φάρμακον αὐτό. Μπορεῖτε νὰ πάτε μόνος σὰς νὰ ἐκλέξετε, χωρὶς νὰ πῆτε τὸ ὄνομά σας, ἐνὰ κουτί μετὰξὺ τῶν χιλιάδων ποὺ ὑπάρχουν, καὶ ἂν τυχὸν πιάσετε ἐκεῖνο ποὺ δηλητηρίασα ἐγώ, τότε θὰ πῇ πῶς δὲν ἔχετε τύχην.» Ὁ Βουρζοᾶ, ἱατρός καὶ αὐτὸς, ἐδέχθη νὰ μεταβιβάσῃ τὴν πρότασιν εἰς τοὺς ἱατροὺς τοῦ κόμητος. Ἄν ἐδοκίμασεν ὁ κόμης καὶ ἀπὸ τὸ φάρμακον αὐτό, κοντὰ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα, δὲν γνωρίζομεν. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὰ χάπια τοῦ Πῶλ Μπερ συγκρίνεται ἀπὸ ἀπεξηραμένον αἷμα καὶ ἔχουν τὴν αὐτὴν ἐπίδρασιν οἷαν ἡ ἐγγυσις αἵματος.

Πολιτικὰ βαφτίσματα. Πολιτικός γάμος καὶ πολιτικὸς θάνατος καὶ πολιτικὴ κηδεὶα εἶνε, νομίζομεν, φράσεις γνώριμοι εἰς τὰ ὠτά σας, ἀλλὰ πολιτικὸν βάπτισμα πρῶτην φορὰν ἴσως λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ σὰς παρουσιάσωμεν. Ἐγένετο τοῦτο εἰς τὸ Τουλόν. Τὸ βαπτισθησόμενον παρουσιάσθη φέρον τὸν φρύγιον πῖλον ἐπὶ κεφαλῇς, ἐρυθρὰν μεταξίνην ζώνην καὶ ἐξηπλωμένον ἐπὶ γαλλικῆς σημαίας. Πολλοὶ ἦσαν οἱ νοῦνοι καὶ αἱ νοῦναι του. Λόγοι ἐξεφωνήθησαν, ἐξ ὧν εἰς ὑπὸ βουλευτοῦ, ὅστις ἀφοῦ κυχῆθη εἰς τὸ παιδίον μακροζῶταν καὶ εὐτυχίαν, ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα νὰ τὸ ἴδῃ καταστάν, διὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως, διαπρεπῆς πολιτικῆς καὶ υπερασπιστῆς τῆς Δημοκρατίας.

Τὰ κατάστιχα τοῦ Μπεκροκανάτα. Ἐβδομη-

— Διὰ νὰ σὰς ἴδω, πάτερ μου.
— Δι' αὐτὸ μόνον; εἶπεν ὁ βαρόνος, προσηλὼν ἐπὶ τοῦ Ραοὺλ τὸ ὑποπτον βλέμμα αὐτοῦ.
— Καὶ ὅπως ἴδω τινὰς τῶν φίλων μου, ἀπήντησεν ὁ νεανίας.
— Καὶ τοὺς Παρισίους.
— Μάλιστα, πάτερ μου, καὶ τοὺς Παρισίους.
— Ἐχεις νὰ λάβῃς ἀπὸ πολλοῦ γράμμα τῆς μητρός σου;
— Ἀπὸ δύο μὲν.
— Καὶ ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν σου;
— Ἡ Ἐρριέττῃ μοι γράφει σπανιώτατα.
— Ποίους σκέπτεσαι νὰ ἴδῃς ἐν Παρισίοις κατὰ τὴν διαμονήν σου;
— Ἐν πρώτοις τὸν Ἰούλιον Ἀστερ, ἔπειτα τὸν Φερνάνδον Δεδρί, καὶ πιθανὸν ὡσαύτως τὸν Γεώργιον Δελλαμπάλ.
— Καταλαμβάνω, θέλεις νὰ μεταχειρισθῇς τὸν χρόνον τῆς ἀδείας σου διασκεδάζων.
— Μάλιστα, πάτερ μου.
— Ὡστε δὲν θὰ ἦσαι σχεδὸν ἐνταῦθα.
— Πῶς; . . εἶπεν ὁ Ραοὺλ μετὰ δισταγμοῦ.
— Ἐ! δὲν ἔχεις ἀνάγκην νὰ στενοχωρῇσαι πλησίον μου; μήπως δὲν ἠξέυρω ἐγὼ τί σημαίνει ἡ νεότης; Ἐν Ἀλγερίᾳ εἶναι σπάνια ὀλίγον αἱ διασκεδάσεις, θὰ κάμῃς λοιπὸν καλὰ νὰ ἐπωφεληθῇς τοῦ χρόνου τῆς ἀπουσίας. Ἐκτὸς τούτου τοῦτο δὲν μὲ ἐνοχλεῖ, διότι σπανίως εἶμαι ἐνταῦ-

κοντούτης ἀπέθαννεν ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῶν Παρισίων ὁ μακαρίτης Μπεκροκανάτας, τὸ μόνον δὲ ἄξιον λόγου ἀντικείμενον εὑρεθὲν εἰς τὰ πράγματά του ἦτο κατάστιχο διπλογραφικῶς κρατούμενον περὶ τοῦ τί ξώδεσε. . . ἔς τὸ πριτί. Ὁ περίφημος Κρασσπατέρης κάθε μέρα ἔπινε τρεῖς λίτραις κρασιοῦ—μισὸν αἶψα ποὺ τὸ κατέβαζε, τὸ κατάστιχό του ἔσημειον τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου του : 73,000 λίτρας. Τρεῖς φορὰς ἔτρωγε τὴν ἡμέραν, πρὸ ἐκάστου λοιπὸν δειπνοῦ ἐσφιγγε τρία ἀψένθια, τὸ ὅλον 109,000 λίτρας. Γιὰ μεζὲ ἔπερνε καὶ κάθε μέρα δώδεκα ποτηράκια ἄλλα σπύρτα, σῦμα 219,000. Ὡς συμπέρασμα δὲ τῆς διπλογραφίας του ἔσημειον ὅτι πολὺ καλὰ μπορεῖ ζῶν τις ν' ἀδειάζῃ μέσα του τόνους ὀλοκλήρους ὕγρας μέθης καὶ ὁμῶς νὰ πεθαίνῃ—ὕγιεστάτος—ἐβδομητηνάρας!

Ὁ ἀρκουδάνθρωπος. Τὸ νέον μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν. Ἐτοιμασθῆτε λοιπὸν νὰ τὸ ἀπολαύσητε. Ἀμερικανικὴ τις ἐφημερίς ἀναφέρει περιεργοτάτην πρότασιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἕναν κάτοικος τοῦ Χαμπόκνεν. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος κατὰ πρῶτον πληροφορεῖ τὸ σεβαστὸν κοινὸν ὅτι ζυγίζει 250 λίτρας, καὶ ὅτι εἰς αὐτὸν ἀπόκειται νὰ ἦεν ἐν ἐκ τῶν σπουδαιότερων μελῶν τῆς Ἑταιρίας τῶν παχεῶν ἀνθρώπων. Προσφέρεται δὲ νὰ τὸν κλείσουν, κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ χειμῶνος, ἐντὸς τοῦ κοιλώματος ἐνὸς δένδρου, καὶ ἐκεῖ νὰ μείνῃ τρεῖς ὀλοκλήρους μῆνας χωρὶς νὰ τρώῃ καὶ νὰ πίνῃ, ἐπιτρεπομένου μόνον εἰς αὐτὸν τοῦ ἀναπαλλοτριώτου δικαιώματος νὰ γλείφῃ τὸ πάχος τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν του! Ἀπαράλλαχτα εἰς τοῦ Καναδᾶ ξεχειμωνιάζουσιν αἱ ἀρκουδες, καὶ τὰς εὕρισκει ἡ ἀνοιξίς ἐν πληρεστάτῃ ὑγείᾳ, μόνον δ' ἀποτέλεσμα τῆς μακρᾶς τῶν νηστείας εἶνε ὅτι χάνουν τὸ ὑπερβολικὸν πάχος, καὶ τοῖς ἀνοίγεται ἡ ὄρεξις. Εἶνε βέβαιον ἐκ τῶν προτέρων ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦεν τὸ αὐτὸ διὰ τὸν ἀρκουδάν-

θὰ πάντοτε μοῦ ἀπευθύνονται προσκλήσεις εἰς γεύματα, δεῖπνα. Ἀκριβῶς, ἐὰν ἔχῃς ἀνάγκην ὀλίγων χρημάτων. . .

— Εὐχαριστῶ, πάτερ μου, ἐν Ἀλγερίᾳ ἐξ ἀνάγκης κάμνει τις οἰκονομίαν.

— Δὲν δύνασαι νὰ κάμῃς μεγάλην οἰκονομίαν ἐπὶ τῆς μετριάς μισθοδοσίας σου.

— Ἀληθῶς, πάτερ μου, ἀλλ' ἡ μήτηρ μου οὐδέποτε μοῦ γράφει χωρὶς νὰ ἐσωκλείσῃ εἰς τὸ γράμμα τῆς τραπεζικῆν γραμμάτιον χιλίων φράγκων.

Ἐκ τοῦ βλέμματός τοῦ βαρόνου ἐξέφυγε ταχεῖα τις λάμψις.

— Ἄλλως, πάτερ μου, ὑπέλαβεν ὁ νεανίας, ἡ πρόθεσίς μου εἶνε νὰ μένω ἐν Παρισίοις τρεῖς μόνον ἡμέρας.

— Ἀ!

— Πρέπει νὰ σκεφθῇτε ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψω εἰς Ἀλγερίαν πρὶν ἐναγκαλισθῶ τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν μου.

— Θέλεις νὰ μεταβῇς εἰς Βωκούρ;

— Βεβαίως.

— Εἶνε ἀνωφελές.

— Ἀνωφελές! εἶπεν ὁ Ραοὺλ μετ' ἐκπλήξεως ὅπως ὑποκριτικῆς.

— Μάλιστα, διότι δὲν θὰ εὕρῃς οὔτε τὴν μητέρα σου, οὔτε τὴν ἀδελφὴν σου.

— Δὲν εἶνε ἐν Βωκούρ;

— Ὀχι.